

διον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ φυτὸν ὠριάζεται πλεονέκτερον ἀπ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς ζωῆς του. Μᾶς παρουσιάζεται ὁ κάλνξ, ἐφ' οὗ στήρζονται τὰ ἀνθοπέταλλα, μετὰ τὴν ἐκτύλιξιν τῶν ὁποίων φαίνονται βαθμύδον τὰ σχεδὸν ἄχροα πέταλλα τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα κατ' ὀλίγον χρωματίζονται διὰ τῆς τοῦ ἡλίου ἐπιβροῆς, ἡ θλίψις τοῦ ὁποίου προξινεῖ εἰς ἕκαστον φυτὸν ἴδιον χρωματισμὸν. Ἡ στεφάνη τῶν τοῦ φυτοῦ πετάλλων ἀποτελεῖ μέρος τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τοῦ φυτοῦ, προφυλάττουσα καὶ ἀπὸ τῆς προσβολῆς τῶν στοιχείων καὶ κακοστρεπτικῶν ἐντόμων. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς στεφάνης κείνται τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῶν φυτῶν, ἄρρενα καὶ θήλεα. Ἄλλοτε ἐπὶ τῆς ὠρίσεως, καὶ ἄλλοτε ὑπὸ, καὶ ἄλλοτε περὶ τὴν ὠρίσκειν. Γὰρ ἡ γενεὰ τῶν φυτῶν ὄργανα εἶναι διάφορα κατὰ τὸ μέγεθος, τὴν ποσότητα, καὶ τὸν χρωματισμὸν. Τότε τὸ φυτὸν διὰ τῆς ζωικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, ἐκπληρεῖ τὴν θείαν βοήθειαν διὰ τῶν γάμων αὐτοῦ καὶ δικαιώνει τὸ εἶδος του. Ἀκολουθῶς ἐξέρχεται ἡ ὠρίσκειν, ἥτις φυλάττει ὡς ἰσὺν προκαταθήκην τὴν γίναν τοῦ ἀπολεσθέντος φυτοῦ. Μετὰ δὲ τὴν τελείαν ἀνάπτυξιν τῆς ὠρίσεως, τὸ φυτὸν μακραινέται καὶ ἐκλείπει. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον στάδιον τῆς τῶν φυτῶν ζωῆς.

Ὁ βίος τῶν ὁπίων ἐξίσταται, δὲν ἐκφυλάσσεται εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς φυτικῆς οἰκονομίας, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ στεφανοφόρα φυτὰ, τὰ ἔμβριον τῶν ὁπίων περιλαμβάνει εἰς λυθούς. Τριπύτα δὲ φυτὰ εἶναι τὰ καλούμενα Μονοκωστοφυθιδόνια καὶ τὰ Δικοτυλιθιδόνια, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦτο καὶ φανερόγραμμα ἡ Γένεσις ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτων Βιτανικαί. Τὰ μὲν τριπύτα φυτεύσας ὠρίσκειν ἀτελῆς ὡς ὑπὸ τὸ γάμα, ἡ ἄγαμια, καὶ οἱ ἀρχαῖοι φυσιογῶν δὲν δυνάστησαν νὰ ἀντιλαμβάνωνται δι' ἀπλῶν ὀφθαλμῶν τὰ γεννητικὰ αὐτῶν ὄργανα, τὰ ὁποῖα οἱ νεώτεροι δὲν μὲν διὰ τῆς τελειότητος μικροσκοπίων ἀνεκάλυψαν. Ἡ κορυφή αὐτῆς οὐκ ἐνδείκνυται πρὸς τὴν ὀλίγη τὰ φυτὰ, π.χ. τοὺς μύκητας [fungus], τοὺς λειχήνας [Lichenis] καὶ τὰς πετρίδας. Ἐξ αὐτῶν ἄλλα μὲν ἐμπίπτουσιν ῥίζαν, ὡς τὸ πολυτρίχον (Adiantum capellus veneris), ἄλλα δὲ οὐτὲ ῥίζαν οὐτὲ καυλόν, ὡς τὸ κορινθίου δεικνύον, ὡς ὁ Ἰσλανδικὸς λειχὴν [Lichenis Islandicus], ἀλλὰ ὅλον τι σαρκώδες, ὡς οἱ μύκητες [fungus]. Τινὰ τούτων φύονται ἐπὶ πετρῶν, ἄλλα δὲ τρυφάουσιν ἢ ἐπὶ δένδρων ἢ ἐπὶ κερπῶν, καὶ ἄλλα φύονται ἐπὶ κόπρῳ ἀκατεργάστῳ.

Ὁ μύκης Αἰωνίου, ὡς ἄλλοι δεικνύοντες, εὐσπλαγχνισθεὶς τὸ πρὸ αἰῶνα περηγασμένον φυτικὸν βασίλειον, ἐπιστρέφεται φιλοστόργως καὶ ἐπιτηδεύων αὐτὸ, ἐκπρεπίζει μετὰ περιεργείας ἐπὶ τῶν γεννητικῶν αὐτῶν ὀργάνων τὰς μυστηριώδεις αὐτῶν ἐνεργείας, καὶ οὕτως νομιθεῖται τὸ σύστημά του, ὀνομάσας αὐτὸ Σύστημα γεννητικόν. Ἰπῆρξεν πρὸ αὐτοῦ διάφοροι βιτανικοὶ, Ἕλληνες, Ῥωμαῖοι, Γερμανοὶ, καὶ Ὀλλανδοί, οἵτινες ἐνασχοληθέντες εἰς τὸν φυτικὸν βίον, ἔγραψαν πολλὰ περὶ βοτανικῆς πηγήματα, ὁποῖα διὰ τὴν δυσνόητον κατὰ ταῦτα, καὶ ἰκατάλληλον μέθωδον περιέπεσαν εἰς ἀχρηστία. Διὰ τοῦτο ἔως τὴν σήμερον εἶναι μόνον συστήματα

παράδεχθαι ἅπαντα ἢ Εὐρώπη, τὸ τοῦ Τουρνιφόρτου, τὸ τοῦ Αἰωνίου καὶ τὸ τοῦ Ιουσιέου [Jussieu].

Δ. Μανζάρης Χημικοφαρμακοποιὸς κτλ.

ΠΑΠΙΚΑ

Ἐρρέθη πολλάκις, ὅτι οἱ τῆς Ῥώμης ἐπίσκοποι, ἀποτρίβοντες φιλοδοξίαν εἰς τὴν κοσμοκρατορίαν τῶν εἰδωλοκρατῶν αὐτοκρατορῶν, συνέμιζαν τερατωδῶς τὰ φύσει ἀσύμμικτα, τοῦτέστι τὴν πνευματικὴν μετὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἐναντίον τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, καὶ οὕτω συγχύσαντες τὰ πάντα παραλόγως καὶ ἀσφύως, ἐπαρξέντησαν μεγάλας εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον ταραχάς, διὰ τῆς ἀπαύστου συγκρούσεως τῆς αἰρέσεως ταύτης πρὸς τὴν καθολικὴν ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, καὶ πρὸς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τῶν Λατίνων ἡγεμόνων, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἀποκρούοντες τὴν Παπικὴν ταύτην παγκρατορίαν, ἀφ' οὗ πρότερον μωρῶς καὶ ἀπερίσκεπτως ὑπεστήριζαν αὐτὴν κατ' ἔχθραν πρὸς τὸ κράτος τοῦ Βυζαντίου, ἐσύστησαν νέας ἄλλας αἰρέσεις, πολεμίας τοῦ Παπισμοῦ. Ἰδοὺ τί ἔργαξε ποτὲ καὶ οἱ τῶν ἀξιολόγων τῆς Γαλιίας Βασιλεῖων περὶ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Πάπα εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς Γαλιίας, ἀντεπεμβαίνων καὶ αὐτὸς εἰς τὰ πνευματικά.

«Φίλιππος ἐλέω Θεοῦ Βασιλεὺς τῶν Γάλλων τῷ νομιζομένῳ Πάπᾳ Βενιφίτιφ μικρὸν ἢ μηδὲν ἀσπασμὸν!

«Ἐνιωχέτω ἡ σὴ παρὰ φρονύνη, ὅτι ἡμεῖς εἰς τὰ κοσμικὰ πράγματα δὲν εἰμεθα οὐδενος ὑπήκοοι, ὅτι τῶν ἐνορίων καὶ τῶν εἰσδημάτων αὐτῶν ἡ φροντίς ἀνήκει εἰς ἡμᾶς κατὰ τὸ βασιλικὸν δίκαιον» ὅτι εἰς ὅσους ἱερεῖς ἐδώκαμεν ἐνορίας καὶ εἰς ὅσους θέλομεν δ' εἶναι καλῶς δεδομένοι» ὅτι τοὺς προεστώτας αὐτῶν θέλομεν ὑπερασπισθῆναι τεθερῶς κατὰ πάσης τῶν ἐναντιουμένων προσβολῶν. Ὅστις δὲ ἄλλως φρονεῖ, τὸν τοιοῦτον νομιζομεν τρελλὸν καὶ παρὰ φρονά.

«Ἐξεδόθη ἐν Παριτίσις κτλ.» Π. Ζ. ἱατρὸς.

Εὐχαρίστω; καταχωρίζομεν τὸ ἐξῆς περὶ Χριστιανισμοῦ ἐπιδοθεὶς ἡμῖν παρὰ τοῦ ἀξιολόγου κ. Α. Ι. Δ.

Ὁ Χριστιανισμὸς τῶν πρώτων αἰώνων.

«Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τὸ θεμέλιον τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὅτις ἀσρογωνιαίου [λίθου] αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» Ἐφεσ. 6 20.

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἠρώτησέ ποτε τοὺς ἐαυτοῦ μαθητάς; ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἔλθῃ, ἀρχὰ γὰρ θέλει εὐρεῖ τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς; [Λουκ. ιβ' 8]. Δι' αὐτῆς δὲ τῆς ἐρωτήσεως ὑπαινίσσεται ὅτι τοὺς τελευταίους χρόνους ἡ ἀληθὴς πίστις θέλει εἶναι σπανίη, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀληθῶς χριστιανῶν μικρὸς. Εἶναι δὲ προδηλότατον, ὅτι οἱ λυπη-

ροὶ ἐκεῖνα χρόνοι εἶναι οἱ παρόντες. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ κόσμος γέμει χριστιανῶν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα μόνον· ὁποῖους δὲ χριστιανούς; θέλει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μετὰ ζωῆς πίστεως, τοιοῦτοι σπανιώτατα εὐρίσκονται ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις.

Ἡ ἀληθὴς πίστις εἶναι τοσοῦτον ἐξησθενημένη, ὥστε μόλις φαίνονται ἔχγη αὐτῆς μεταξύ τῶν σημερινῶν χριστιανῶν. Τινὲς δὲ τούτων μάλιστα εἶναι καὶ ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος τούτου ἕνεκα τῶν ἀντιχριστιανικῶν αὐτῶν ἔργων. Τῶν δὲ τοιούτων ἡ πίστις δὲν εἶναι πολλὴ διάφορος τῆς τῶν ἐθνικῶν, οἵτινες διότι εἶναι τετυγλωμένοι, παραδίδονται εἰς τὰ πάθη. Καὶ διὰ τὴν εὐρωμεν χριστιανούς, τοιούτους δὲν εἶναι χρειὰ νὰ περιέλθωμεν τὸν κῆρυγμα διαπλέοντες θαλάσσας καὶ ὠκεανούς, διότι τοιοῦτοι οὐ πύχουσι καὶ ἐνταῦθα, εἰς πᾶν χωρίον καὶ εἰς πᾶσαν οἰκίαν. τῶν τοιούτων καὶ αἱ ἰδέαι καὶ αἱ διαθέσεις καὶ ἡ διαγωγή εἶναι τῶν διάφοροι τῶν πρώτων χριστιανῶν, ὅταν ἡ κόλασις τοῦ Παραδείσου.

ἀλλὰ δι' αὐτούς δὲν πρέπει τι· νὰ πιστεύῃ καὶ ὅτι πνευματικὴν ἐξελείφθη ἡ ἀληθὴς χριστιανικὴ ὁρμή· τὸ τοιοῦτο καὶ νὰ τὴν φαντασθῇ τις εἶναι ἀνόητον καὶ ἀσεβές. Διότι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἐκτίσας τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ ἐπὶ θρόνον στερεωτάτου, καὶ ἐπὶ θεμελίῳν κλεινῶν, ὡς εἶναι ὁ Θεός. Εἴμεθα λοιπὸν βεβαίως ὅτι ὁ Κύριος δὲν παρήτησε τὸν λαὸν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τοῦ Προφήτου Ἠλιού ἐφαίνετο μὲν ἐκλιπούσα ἡ ἀληθὴς ὁρμησεία, ἀλλ' ἐπὶ τὰς χιλιάδας ἀνθρώπων δὲν εἶχον κλίσει γόνυ ἐνώπιον τοῦ Βασιλῆως.

Ὁ δὲ Ὁ Συμεὼν Πέτρος ἐφάνερσε τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν Ἰησοῦν πίστιν λέγων « Σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· » Καὶ ἐγὼ δὲ σοὶ λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾧδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς (Ματθ. 16: 13-18). Οἱ δὲ λόγοι οὗτοι δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸν Πέτρον μόνον καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ὡς μὲν βεβαίως ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Παύλου· « Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τὸ θεμέλιον τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὅντος ἀκρογωνιαίου (λίθου) αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. » Οὗτος εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι οἰκοδομημένη ἡ ἀληθὴς Πίστις, καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλει ἀπωλεσθῇ ἀλλὰ θέλει ὑπάρχει αἰωνίως, καὶ τοι περιωρισμένη εἰς μικρὸν ἀριθμὸν κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εὐρίσκονται πολλοὶ καυχώμενοι ἐπὶ τῷ ὀνόματι χριστιανικοῦ, θεμελιωμένοι ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τοῦ Πέτρον, καὶ ὄντες μέλη τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θεμελιωμένοι ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, θέλομεν ἐξετάσει, ἐν καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀληθεῖς χριστιανοί, ἢ μόνον ἀπλῶς ὀνόματι· θέλομεν ἐρευνήσαι πλησιέστερον τὸν λίθον τοῦτον τὸν θεμέλιον· θέλομεν ἀκούσει τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅτι αὐτὴ ἡ πέτρα δὲν εἶναι σωρεῖα πετρῶν ἀργοῦσα καὶ ἄχρηστος ἀλλὰ ζῶσα καὶ λαλοῦσα. Καὶ πρέπει ν' ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν αὐτῆς καὶ νὰ ἐξετάσωμεν ἐν ἀληθείᾳ εἴμεθα οἰκοδομημένοι ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἂν κατέχωμεν τὴν ἀληθῆ πίστιν, τὴν ἀγίαν, τὴν ἐποικοδομημένην ἐπὶ τοῦ θεμελίου τούτου.

Ὁ τῶν πρώτων χριστιανῶν πρῶτος χαρακτήρ συνίσταται πρὸ πάντων εἰς μίαν βεβαίαν πεποιθήσιν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὄντες ἁμαρτωλοὶ ἔχουν χρειάν μετανοίας, ἐπιστροφῆς καὶ μεταβολῆς βίου. Οἱ δὲ ἐν μετανοίᾳ καὶ οὗτοι εἶναι ἀνάγκη ἀδιαλείπτως· νὰ καταπολεμῶσι τὴν ἁμαρτίαν.

Ἡ μετάνοια εἶναι τῶν πρώτων πετρῶν μία τοῦ θεμελίου τοῦ χριστιανισμοῦ, τὰς ὁποίας ἔθεσεν ὁ Ἀρχιτέκτων, ὁ θεμελιωτὴς τῆς χριστιανικῆς πίστεως Ἰησοῦς Χριστός. Τὴν οἰκοδομήν δὲ ταύτην προήγαγον καὶ ἀνύψωσαν ἔπειτα οἱ Ἀπόστολοι διὰ τοῦ κηρύγματος, τῆς διαγωγῆς αὐτῶν καὶ τοῦ μαρτυρίου. Μετανοήσατε, ἔλεγον πρὸς τοὺς λαούς, καὶ μεταστραφῆτε χωρὶς ὑποκρίσεως· Διότι ἡ ἀξίνη κεῖται πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, καὶ ἂν δὲν μετανοήσετε θέλετε ἐκκοπῆ ὡς ἄκαρπον δένδρον, καὶ θέλετε ἐλθῆτε εἰς τὸ πῦρ. Δὲν ἠδύναντο οἱ Ἀπόστολοι νὰ κηρύττουν μετάνοιαν, ἂν δὲν ἦσαν διδασκήμενοι καὶ πεπεισμένοι, ὅτι ἡ μετάνοια, εἶναι ἐκ τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐκ φύσεως ἁμαρτωλοὶ, καὶ δὲν σώζονται, εἰμὴ δι' εὐαγγελίου· ἐπιστροφῆς μετάνοιαν. Πολλάκις ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶπεν· « ἂν δὲν ἐπιστρέψετε καὶ γένητε ὡς τὰ παιδιά, ἂν δὲν γεννηθῆτε ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, δὲν δύνασθε νὰ εἰσελθῆτε εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς, εἶναι σὰρξ, δηλαδή τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Παῦλος, εἶναι ἔχθρα πρὸς τὸν Θεόν. »

Ὅτε εἶπον εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ὁ Πύργος τοῦ Σολωμὸς καταπεσὼν ἐθανάτωσέ τινας, καὶ ὅτι ὁ Πιλάτος εἶχε φρονήσει τῶν Γαλιλαίων τινας, ἐν ᾧ ἔθνον, ἀπεκρίθη· Νομίζετε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι ἐκείνοι ἦσαν μᾶλλον τῶν λοιπῶν Γαλιλαίων ἁμαρτωλοὶ, διότι ἐπάθον τοιαῦτα; Ἡ νομίζετε ὅτι ἐφ' ὧν κατέπεσεν ὁ Πύργος τοῦ Σολωμὸς ἦσαν ἔτι μᾶλλον ἁμαρτωλοὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλὴμ; Οὐχὶ λέγω εἰς πάντας. Ἀλλ' ἂν καὶ σεις δὲν μενοήσετε, πάντες ὁμοίως θέλετε ἀπολεσθῆ. » Ἄν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς δὲν μετανιώσωμεν δὲν θέλομεν ἀποφύγει τὴν τιμωρίαν καὶ θείαν ὀργήν. Ἄλλο δὲ μέσον σωτηρίας δὲν ὑπάρχει εἰς ἡμᾶς, παρὰ νὰ κάμωμεν καρπὸν ἀξίους τῆς μετάνοιαν. « Γεννήματα ἐχιδνῶν. » ἔλεγεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ σοφός· ἐκεῖνοι καὶ γενναῖοι· ἄνθρωπος πρὸς τοὺς τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτόν, καὶ οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι εὗρον μέσον ἄλλο σωτηρίας· « γεννήματα ἐχιδνῶν τί· ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; Ποιήσατε οὖν καρπὸν ἀξίους τῆς μετάνοιαν. » Διὰ τοῦ μέσου τούτου δυνάμεθα σωθῆναι. Δι' αὐτῆς μόνης τῆς ὁδοῦ δυνάμεθα φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς Ἀναλήψεως ἔδωκε ταύτην τὴν ῥητὴν διαταγὴν, « νὰ κηρυχθῇ ἡ μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, » [Λουκ. κδ' 47·]. ἡ δ' ἐντολὴ αὕτη δὲν ἐξαιρεῖ κανένα λαόν, ἀλλὰ πάντας καλεῖ εἰς μετάνοιαν, καὶ ταύτην ἀπαιτεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Τί δὲ λέγει καὶ ὁ Πέτρος; Πῶς ἐθεμελίωσε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; « Μετανοεῖτε, ἦτον ὁ πρῶτος λόγος, τὸν ὅποιον ἐπέφερεν εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ κήρυγμα. Οἱ δὲ ἱκραστοὶ ἦσαν ἐκ πάντων τῶν

ἐθνῶν, οἷον Ἰουδαῖοι, ἐθνικαὶ καὶ ἄλλοι, καὶ εἰς πάντας τούτους ἐκήρυττε μετάνοιαν. Καὶ ὅτε πάλιν δευτέρον ἤρχισε νὰ κηρύττῃ ἐνώπιον τῶν αὐτῶν σχεδὸν ἐθνῶν ἔλεγεν, “μετανοήσατε καὶ ἐπιστρέψατε διὰ νὰ ἐξελειφθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι σας. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἔκαμον καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, καθ’ ἣν ἔλαβον ἐντολὴν παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐγνώριζον δὲ ἐκ τοῦ ἐνοικούντος αὐτοῖς Ἁγίου Πνεύματος, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Παῦλος, ὅτι δὲν ὑπάρχει δίκαιος οὐδὲ εἰς πάντες ἐξελκιναν, ἀμα ἡρκειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός [ψαλμ]. Ἦσαν πεπεισμένοι οἱ Ἀπόστολοι, καθὼς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὅτι “ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται, „ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Διαβόλου καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἁμαρτίας, πιστεύοντες εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀγίας γραφῆς, ἥπου ἀναφέρεται, ὅτι “ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐγκτεται ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν ἀνομίᾳ συλαμβάνεται καὶ ἐν ἁμαρτίᾳ τίκεται, καὶ ὅτι οὐκ ἐξέρχεται καθαρὸν ἀπὸ ἀκαθάρτου, ὡς λέγει ὁ ἰσθ.

[ἀκολουθεῖ]

ΚΟΤΥΑΙΟΝ.

Πολλοὶ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ἀνέφερον τὸ Κοτυαῖον, πόλιν τῆς λεγομένης Ἐπικτήτου Φρυγίας, (τῆς πρὸς Μυσίαν δηλονότι καὶ τὸν Ἑλλήσποντον μετὰ τὴν Λυδίαν καὶ Βιθυνίαν), πατρίδα τοῦ περιηρέου μυθοποιῦ Αἰσώπου καὶ Ἀλεξάνδρου Ἀσκληπιάδου τοῦ καὶ Πολύστορος ἱερονμασθέντος, μεγάλου φιλολόγου τῆς Μακεδονίας ἐποχῆς, καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν. Κειμένη παρὰ τὸν Θύμβρον (Πύρρακ) ποταμὸν, χυνόμεναι εἰς τὸν Σαγγάριον, ἡ πόλις αὕτη ἀμυλᾷ ὁπωσοῦν ἐκ ταλαίου εἰς τὰ τέχνα· καὶ τὴν ἐμπορίαν, εἰνούσα καὶ πεδινὰ εὐρύχωρον καὶ εὐφρονα καὶ ἀκρίπλιν τὸ πάλαι τειχιωμένην ἐπὶ λόφου. Λέγεται νῦν ὀθωμανιστὶ Κιουτάγχι, οὗσα ἔδρα πρότερον μεγάλης σατραπείας. Ἡ δὲ ἐμπορικὴ τοῦ Κιουταίου συγκοινωνία γίνεται ἡ πλείστη πρὸς τὴν Προποντίδα, ὀλιγοτέρα δὲ πρὸς τὴν Σμύρνην καὶ ἄλλας τῆς Μικρῆς Ἀσίας πόλεις.

Οἱ Κοτυαεῖς ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ἠριθμῶντο πρὸ τῶν ἰσθ εἰς 1500 οἰκογενεῖς κατὰ τινας, οἱ πλείστοι τεχνῖται, ἔχοντες καὶ ἰδιοκτησίας καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐκκλησίας. Ἦσαν δὲ ἄλλοτε πλείυτεροι, ἀλλ’ οἱ Ἰησοῦται περιτρέχοντες καὶ σακανδαλίζοντες τὴν Ἀσίαν, ἀπὸ πλάνησαν πολλοὺς εἰς τὴν Παπικὴν αἵρεσιν ἐξ ἁμελείας τῶν ἡμετέρων.

Μὴ ἐπιμελούμενοι τὰ γράμματα μηδὲ ταξιδεύοντες οἱ Κοτυαεῖς, ζημιῶνται κακῶς ὑπὸ τῶν Μικρασιαστῶν ὡς ἀπαίδευτοι, βρῆαυστοὶ καὶ πανοῦργοι. Συμβουλευόμενοι τοὺς ἀγαθοὺς ἀπογόνους τοῦ σφύζοντος Αἰσώπου καὶ τὸν αὐτόθι ἱεὸν κλῆρον νὰ περιποιηθῶσι τὴν παιδείαν, τὴν γλῶσσαν, καὶ τὰς χριστιανικὰς ἀρετάς, σχετιζόμενοι καὶ μετὰ τῶν σοφωτέρων καὶ εὐγενεστέρων πόλεων πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ὠφέλειαν καὶ τιμὴν τῆς κοινότητος.

Ι. Α.

Ο ΙΔ'. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΩΡΓΟΣ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΑ'. ἐξελθὼν εἰς κληρονομίαν μετ’ ἐνὸς τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ ἐνυκτώθη εἰς τὴν ἐξουχίαν. Μὴ δυνάμενος δὲ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παλάτιόν του, προσῆλθεν εἰς τινὰ Γεωργὸν ἐργαζόμενον εἰς τὸ χωράφιόν του, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ δεχθῇ αὐτὸν καὶ τὸν σύντροφόν του εἰς τὴν καλύβην του μέχρι τῆς αὔριου. Ὁ Γεωργὸς μὴ γνωρίζων μετὰ ποίου συνωμίλει, ἀπεκρίθη. Ἡ κατοικία μου, Κύριοι, μόλις χωρεῖ ἐμὲ καὶ τὴν πτωχὴν οἰκογενεῖάν μου, ἀλλ’ ἂν ὑποφέρετε καὶ εὐχαριστήσθε νὰ διανυκτερεύσετε μετ’ ἡμῶν, καλῶς ἔλθετε. Ἦκουλούθησαν τὸν Γεωργὸν, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πενιχρὰν κατοικίαν του. Εἰσελθόντας δὲ τοὺς ὑπεδέχθη ἡ γυνὴ του μετ’ ἀπιστεύτου φιλοφροσύνης καὶ προθυμίας, καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ ὑπομείνωσιν ὀλίγον ἑωσὺ ἐτοιμάσει τὸ δείπνον. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡρώτα ὁ βασιλεὺς τὸν Γεωργὸν πόσα κερδαίνει τὴν ἡμέραν· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, δύο φράγκα. Ἐν τοσούτῳ ἔβρασεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, καὶ εἰσελθούσα ἡ σύζυγος τοῦ Γεωργοῦ προσεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς αὐτό. Ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ του ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ὁμοίως καὶ ὁ γεωργός, ἡ σύζυγός του, τὰ δύο τέκνα των, καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Γεωργοῦ. Ὁ Βασιλεὺς ἐθαύμασε καὶ τὴν κοσμιότητα τῶν ξενοδόχων του, καὶ τὴν καθαρότητα τῶν τροφῶν, οὐχ ἥττον δὲ καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν παρατεθέντων, ὄντων ἀνωτέρων ἢ κατὰ τὰ κέρδη τοῦ Γεωργοῦ· τὸ δὲ μέγιστον ἐθαύμασε διὰ τὴν ἀπλὴν μὲν, ἀλλὰ φιλοξενον περιποίησιν αὐτῶν. Ὅλα ταῦτα παραινέσαντες τὸν βασιλεῖα νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Γεωργὸν, πῶς ἠδύνατο νὰ ζῇ ἀφ’ ἐνὸς μὲν ἐξοδεύων περισσότερα, ἀφ’ ἐτέρου δὲ κερδαίνων ὀλιγώτερα· ὁ Γεωργὸς μειδιάσας ἀπεκρίθη· ἐκ τῶν δύο τούτων φράγκων οὐ μόνον τρέφομαι ἐγὼ μετὰ τῆς οἰκογενείας μου, ἀλλὰ πληρώνω καὶ χρέη, ἀποθηκεύω δὲ καὶ χρήματα εἰς τόκον· οἱ τελευταῖοι οὗτοι τοῦ γεωργοῦ, πῶς μᾶλλον ἐξέστησαν τὸν βασιλέα, ἕκαστος δύναται νὰ εἰκάσῃ. Διὸ καὶ ἀπομακρύνας τὸν ὑπουργόν του, ἡρώτησε κατ’ ἰδίαν τὸν Γεωργὸν τὴν λύσιν τῶν αἰνιγματωδῶν λόγων τοῦ Γεωργοῦ κατ’ ἀρχὰς ἤρνεῖτο, ἀλλ’ ἐπὶ τέλους δωροδοκῆς ἔδωκε τὴν ἰφεξὺς ἐξήγησιν. Τὸ χρέος, τὸ ὁποῖον πληρώνω, εἶναι τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς μου, τοὺς ὁποῖους κατὰ χρέος θέλω τρέφει μέχρι τελευταίας τῶν ἀναπνοῆς. Τὰ δὲ εἰς τόκον ἀποθηκεύμενα χρήματα, εἶναι ὅσα διαπανὸς ἐκτὸς τῆς διατροφῆς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἡθικὴν διαμόρφωσιν τῶν δύο μου τέκνων. Ὁ βασιλεὺς θαυμάσας τοῦ Γεωργοῦ τὰ καλὰ φρονήματα εἶπεν εἰς τὸν Γεωργόν· σὲ προστάζω νὰ μὴ δώσης εἰς οὐδὲνα ταύτην τὴν ἐξήγησιν, ἐὰν πρῶτον δὲν ἴδῃς ἑκατοντάκις τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἤδη παρίστασαι· εἶπε, καὶ ἀνεχώρησεν ὁ βασιλεὺς· ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα συνεκάλεσε συμβούλιον τῶν ὑπουργῶν του, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐζήτησε τὴν